

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 822/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť P. K., zastúpeného advokátom Mgr. Miroslavom Hončárom, Perličková 26, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1 CoE 323/2013 z 31. októbra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. decembra 2013 doručená sťažnosť P. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 CoE 323/2013 z 31. októbra 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 Er 968/2008-178 z 1. augusta 2012, ktorým zamietol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie vedenej proti nemu ako povinnému.

Sťažovateľ namieta, že napadnuté uznesenie krajského súdu nie je riadne odôvodnené, preto je nepreskúmateľné. Argumentuje tým, že všeobecné súdy zamietli jeho návrh na zastavenie exekúcie s tým, že popri mzde má nehnuteľný majetok – spoluvlastnícky podiel k ornej pôde. Konajúce súdy však nijako nezistovali hodnotu tohto spoluvlastníckeho podielu, preto nemožno zistiť, či nie je naplnená zákonná podmienka na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, t. j. že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie.

Sťažovateľ v tejto súvislosti okrem iného uvádza:

„Odvolací súd však v napádanom potvrdzujúcom rozhodnutí, tak ako aj súd exekučný nedal odpoveď na otázku, ktorá je pre predmet konania rozhodujúca a to, či majetok povinného nestačí ani na pokrytie trov exekúcie. Hodnotou zisteného majetku povinného sa exekučný ani odvolací súd vôbec nezaoberal len konštatoval, že oprávnený v exekučnom konaní EX 415/08 podal súdnemu exekútorovi návrh na zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosť zapísanú ako orná pôda na LV č... k. ú... o výmere..., ktorej spoluvlastníkom je povinný v podiele 19/58. Odvolací súd sa vôbec nezaoberal námietkami a argumentmi sťažovateľa o hodnote majetku povinného, ktoré uviedol v odvolaní proti rozhodnutiu exekučného súdu. Samotné konštatovanie súdov, že povinný má majetok, bez zistenia aká je hodnota (cena) tohto majetku v príčinnej súvislosti s výškou (cenou) exekučnej pohľadávky vymáhanej v exekúcii EX 415/08, nemôže bez ďalšieho byť

dôvodom na zamietnutie návrhu povinného na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku – že majetok povinného nepostačuje ani na úhradu trov exekúcie. Takéto rozhodnutie súdu bez náležitého určenia hodnoty zisteného majetku povinného je neurčité a nepreskúmateľné, tým zmätočné a je dôvod na jeho zrušenie. Len samotné zistenie majetku povinného alebo zistenie majetku povinného nejasnej a neurčitej, či nestanovenej hodnoty, nemôže (podľa sťažovateľa) byť dôvodom na vecné rozhodnutie súdu a na zamietnutie návrhu povinného na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku.“

Sťažovateľ tiež namieta, že „[výkon] ... práva oprávneného a súdneho exekútora [je] v rozpore s dobrými mravmi, ktorý nepožíva zákonnú ochranu...“. Sťažovateľ poukazuje na to, že exekučný titul sa stal vykonateľný 19. mája 2007, oprávnený však podal návrh na vykonanie exekúcie až po uplynutí viac ako jedného roka – 26. júna 2008, čím sa zvýšila celková vymáhaná suma. Návrh na zriadenie exekučného záložného práva k nehnuteľnosti podal oprávnený až 14. augusta 2008. Ďalej uvádza, že oprávnený nežiadal súdneho exekútora o vykonanie exekúcie predajom nehnuteľnosti, stále trvá len na exekúcii zrážkami zo mzdy, ktoré nie sú dostatočné na reálne uspokojenie celkovej dlžnej sumy – istiny, úrokov z omeškania a trov exekúcie.

Sťažovateľ v tejto súvislosti tvrdí, že „nedbalým výkonom práva, či skôr účelovým a vypočítavým vyčkávaním podania návrhu na vykonanie exekúcie oprávnený sám spôsobil nemožnosť uspokojiť svoju pohľadávku včas a v plnej výške v čase, keď sťažovateľ/povinný bol zamestnaný a jeho príjmy zo zamestnania a majetkové pomery oproti výške exekučnej pohľadávky dávali dôvod na záver, že exekučná pohľadávka bude uspokojená v plnej výške. Porušením zásady *vigilantibus iura scripta sunt* oprávnený poškodil sám seba v očakávaní, že v budúcom období dosiahne väčší prospech príjmom z exekúcie, čo treba podľa sťažovateľa považovať za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, ktorý nepožíva zákonnú ochranu.

Odvolačí súd sa s námietkami a argumentmi sťažovateľa o výkone práva v rozpore s dobrými mravmi, vznesenými v odvolaní proti rozhodnutiu exekučného súdu v potvrdzujúcom napádanom rozhodnutí, nedostatočne vysporiadal a nedal na ne

presvedčivú odpoveď. Len samotné konštatovanie, že sťažovateľ (povinný) mal možnosť dobrovoľne zaplatiť pohľadávku oprávneného priznanú v exekučnom titule nie je dostatočnou a presvedčivou odpoveďou na sťažovateľom vznesené námietky výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi.

Zmyslom a cieľom exekučného konanie je uspokojiť pohľadávku oprávneného, ktorá je exekučným titulom a nie založiť ďalší príjem pre oprávneného a pre súdneho exekútora. Postup oprávneného a súdneho exekútora musí byť zákonný a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi čo znamená, že ich konanie (bez ohľadu na vôľu povinného) musí v každom štádiu exekučného konania smerovať k cieľu exekučného konania, t. j. k uspokojeniu pohľadávky. Nemá smerovať k účelovému navyšovaniu exekučnej pohľadávky v prípade, ak sú/boli v exekučnom konaní vytvorené podmienky na riadne vymoženie exekučnej pohľadávky včas a v plnom rozsahu. Ak oprávnený a súdny exekútor vlastnou nedbanlivosťou, nedostatočnou starostlivosťou alebo dokonca úmyselným nekonaním a nevyužitím všetkých zákonných prostriedkov na riadne a plné vymoženie exekučnej pohľadávky zapríčinia stav, že exekučná pohľadávka nebola včas a riadne vymožená, aj keď vymožená byť mohla, alebo sa exekučná pohľadávka ich zavinením navýšila do takých rozmerov, že majetok povinného už nestačí ani na pokrytie trov takto navýšenej exekučnej pohľadávky, nesú za svoje konanie plnú zodpovednosť. Toto je aj sťažovateľov prípad.

Oprávnený a súdny exekútor teda zavinili, že exekučná pohľadávka sa zväčšila z pôvodných 2.667 € (ku dňu vykonateľnosti exekučného titulu) na súčasných 5 758 € a stále narastá.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 1 CoE/323/203-209 zo dňa 31. októbra 2013 porušil základné právo P. K... podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo... podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

Uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 1 CoE/323/2013-209 zo dňa 31. októbra 2013 a uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1 Er 968/2008-178

zo dňa 01. 08. 2012 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

Sťažovateľ tiež žiada priznať práva na úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument,

ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd považoval za potrebné z hľadiska limitov ústavnej kontroly rozhodnutí všeobecných súdov poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva

alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu.

Ústavný súd zistil, že námietky sťažovateľa uplatnené v sťažnosti sú totožné s odvolacími dôvodmi uvedenými v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu. Sťažnostná argumentácia sťažovateľa je založená na tvrdeniach, že krajský súd:

- nedostatočne odôvodnil napadnuté uznesenie, pretože sa nezaoberal cenou nehnuteľnosti, a tak nemožno určiť, či je splnená zákonná podmienka podľa § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku,

- nezohľadnil, že exekúcia je vedená spôsobom, ktorý nevedie k zníženiu celkovej dlžnej sumy, preto výkon exekúcie odporuje dobrým mravom.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol:

«Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím exekučného súdu, pričom v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia poukazuje na dôvody uvedené v napadnutom rozhodnutí. Nad rámec odôvodnenia rozhodnutia exekučného súdu odvolací súd uvádza, že návrh povinného na zastavenie exekúcie v dôsledku nemajetnosti sa s ohľadom na preukázanie

skutočnosti vlastníctva majetku povinného vidí ako nedôvodný. V danej veci bolo zistené, že povinný vlastní majetok a má aj príjem z pracovnej činnosti. Námietku povinného, že „oprávnený mal možnosť podať ihneď po márnom uplynutí lehoty na splnenie povinnosti uloženej povinnému súdom návrh na vykonanie exekúcie a domôcť sa svojej pohľadávky včas a v celej výške,“ odvolací súd ako nedôvodnú odmietol, nakoľko povinný ihneď po právoplatnosti exekučného titulu mal možnosť zaplatiť pohľadávku priznanú exekučným titulom v takomto prípade, by nemusel platiť trovy exekúcie ani úroky z omeškania. Námietka povinného, že „exekučný titul bol nespravodlivé a arbitrárne rozhodnutie súdu, tak ako aj samotný výkon exekúcie, keďže exekúcia bola začatá voči non subjektu a až dodatočne nezákonnými zásahmi súdneho exekútora a súdu upravená, taktiež neobstojí. Exekučný súd ako aj odvolací súd sa touto námietkou už zaoberal (rozhodnutie exekučného súdu 1 Er 986/2008-69 z 26. 2. 2010, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím Krajského súdu Banská Bystrica 17 CoE/80/2010-114 zo dňa 28. 5. 2010) a v tejto veci rozhodol tak, že exekučný titul bol spôsobilý na vykonanie exekúcie. Povinnému sa nepodarilo ani podaným odvolaním preukázať, že exekúcia je vedená bez právneho dôvodu.»

Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd v napadnutom uznesení v spojení s uznesením okresného súdu dostatočne, zrozumiteľne a ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s odvolaním sťažovateľa, s ktorého argumentáciou sa nestotožnil, a preto odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie potvrdil ako vecne správne. Napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno podľa

názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Exekučného poriadku. Konajúce súdy poukázali na pravidelný príjem sťažovateľa postihnuteľný exekúciou. Pri vymedzení spoluvlastníckeho podielu uviedli druh pozemku, katastrálne územie, veľkosť podielu a celkovú výmeru pozemku. Uvedené údaje sú dostatočné pre záver, že uvedený spoluvlastnícky podiel k ornej pôde nemá nepatrnú hodnotu, preto nie je relevantné, že súdy nevyšli cenu tohto majetku. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený posudzovať konkrétny spôsob výkonu exekúcie v predmetnom konaní. V tejto súvislosti však nezistil také skutočnosti, ktoré by naznačovali relevantný ústavnoprávny rozmer námietok sťažovateľa týkajúcich sa spôsobu výkonu exekúcie. Možno súhlasiť s konštatovaním krajského súdu, že sťažovateľ mal dobrovoľne splniť prisúdenú pohľadávku o to viac, že podľa vlastného tvrdenia v čase, keď sa exekučný titul stal vykonateľným, mal vyšší príjem a aj finančnú hotovosť. Ústavný súd takto konštatuje, že námietky sťažovateľa nemajú ústavnoprávny rozmer, vyjadrujú len odlišný právny názor na skutkový stav zistený v súvislosti s rozhodovaním o návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie.

Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2014